DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
7. december 1995 *

I sag C-17/94,

angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Bergerac (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Denis Gervais,

Jean-Louis Nougaillon,

Christian Carrard,

Bernard Horgue

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 37, 52 og 59 samt af Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977 om racerent avlskvæg (EFT L 206, s. 8), Rådets direktiv 78/1026/EØF af 18. december 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 362, s. 1), Rådets direktiv 78/1027/EØF af 18. december 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæge (EFT L 362, s. 7), og Rådets direktiv 87/328/EØF af 18. juni 1987 om godkendelse af racerent avlskvæg til avlsbrug (EFT L 167, s. 54),

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward (refererende dommer), og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: M.B. Elmer
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— de tiltalte ved advokat Philippe Dandine, Bergerac, og advokat Philippe Lafarge, Paris

— Coopérative périgorde agenaise d'élevage et d'insemination artificielle (CPAEIA) ved advokat Claude Paulmier, Paris

— den franske regering ved sous-directeur Catherine de Salins, Udenrigsministeriets direction des affaires juridiques, og secrétaire des affaires étrangères Philippe Martinet, samme direktorat, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter Marie-José Jonczy og José Luis Iglesias Buhigues, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 11. maj 1995 er afgivet mundtlige indlæg af de tiltalte, af Coopérative périgorde agenaise d'élevage et d'insemination artificielle, af den franske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. juli 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 14. januar 1994, indgået til Domstolen den 17. januar 1994, har Tribunal de grande instance de Bergerac i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt fem præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 37, 52 og 59 samt af Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977 om racerent avlskvæg (EFT L 206, s. 8), Rådets direktiv 78/1026/EØF af 18. december 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 362, s. 1), Rådets direktiv 78/1027/EØF af 18. december 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæge (EFT L 362, s. 7), og Rådets direktiv 87/328/EØF af 18. juni 1987 om godkendelse af racerent avlskvæg til avlsbrug (EFT L 167, s. 54).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en straffesag mod Denis Gervais, Jean-Louis Nougaillon, Christian Carrard og Bernard Horgue (herefter »de tiltalte«).

3 I marts 1992 anmeldte Coopérative périgorde agenaise d'élevage et d'insémination artificielle (»CPAEIA«), der indtrådte som civil part i sagen den 18. marts 1993, de tiltalte til anklagemyndigheden i Bergerac for ulovligt at have foretaget insemination i CPAEIA's eneretsområde.

4 Denis Gervais og Jean-Louis Nougaillon blev tiltalt for i 1989 til 1992 at have overtrådt artikel 5, stk. 4, i lov nr. 66-1005 af 28. december 1966 om opdræt (JORF af 29.12.1966, s. 11619) ved at udføre inseminationer uden at være tildelt et område, hvilket i henhold til lovens artikel 9 udgør et strafbart forhold. Christian Carrard og Bernard Horgue blev anklaget for i det samme tidsrum at have overtrådt lovens artikel 5, stk. 1, ved at drive et insemineringscenter uden autorisation, hvilket var strafbart i henhold til lovens artikel 9.

De nationale regler

5 I Frankrig findes reglerne om inseminering af dyr bl.a. i lov nr. 66-1005. I medfør af lovens artikel 5, stk. 1 og 2, er driften af et insemineringscenter betinget af en godkendelse fra landbrugsministeren. Bestemmelsen sondrer mellem de centre, der producerer sæd, og centre, der foretager inseminering, men udelukker ikke, at et center kan udøve begge former for virksomhed.

6 De centre, der foretager inseminering, kan få tilladelse til at opretholde en bestand af godkendte avlsdyr, der er opdrættet på produktionscentrene, og i så fald foretager de selv opsamling, behandling og opbevaring af sæden fra den pågældende dyrebestand.

7 I medfør af lovens artikel 5, stk. 4, betjener hvert insemineringscenter et område, hvor centret har eneret til at foretage inseminering. Lovens artikel 9 bestemmer endvidere, at overtrædelser af artikel 5, stk. 1 og 4, straffes med en bøde på mellem 6 000 og 20 000 FF.

8 Ifølge lovens artikel 4 er det kun en autoriseret insemineringscenterchef eller personer undergivet hans myndighed, der kan udtage og behandle sæd. Insemine-

ringen kan kun foretages af en autoriseret insemineringscenterchef eller af en autoriseret inseminør.

9 I medfør af artikel 1 i bekendtgørelse nr. 69-258 af 22. marts 1969 vedrørende inseminering (JORF af 23.3.1969, s. 2948) skal inseminering, når den skal ske ved anvendelse af avlsdyr under offentlig bedækning, foretages under ledelse eller tilsyn af godkendte insemineringscentre og udføres af enten en autoriseret insemineringscenterchef eller af en autoriseret inseminør eller under deres tilsyn.

10 I artikel 14 i bekendtgørelsen af 17. april 1969 om tilladelse til drift af insemineringscentre (JORF af 30.4.1969, s. 4349) er det nærmere bestemt, at inseminering skal udføres af autoriserede inseminører, der er undergivet chefen for det center, der er ansvarligt for lageret, hvorfra inseminørerne får sæden.

11 I artikel 9 i bekendtgørelse nr. 69-258 bestemmes det, at autorisationer som insemineringscenterchef og inseminører udstedes af landbrugsministeren. I medfør af artikel 2 i bekendtgørelsen af 21. november 1991 om uddannelse af inseminører og insemineringscenterchefer samt om udstedelse af autorisation til disse former for virksomhed (JORF af 6.12.1991, s. 15936) kan der udstedes sådanne autorisationer ved fremlæggelse af et bevis for kvalifikationer til den pågældende autorisation og en attest underskrevet af en direktør for et insemineringscenter.

De fællesskabsretlige regler

12 Vedrørende den frie bevægelighed for dyrlæger og veterinære tjenesteydelser bestemmes det i artikel 2 i direktiv 78/1026:

»Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/1027/EØF, og som er anført i artikel 3, ved på sit område at tildele dem samme virkning som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som dyrlæge.«

13 I artikel 1 i direktiv 78/1027 bestemmes det, at medlemsstaterne gør adgangen til og udøvelsen af virksomhed som dyrlæge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for dyrlæger i overensstemmelse med direktivets krav.

14 Med hensyn til harmonisering af de avlstekniske normer skal medlemsstaterne i henhold til artikel 2 i direktiv 77/504 påse, at handel inden for Fællesskabet med racerent avlskvæg og sæd derfra ikke af avlstekniske grunde forbydes, begrænses eller hindres.

15 I artikel 2 i direktiv 87/328, der er vedtaget i medfør af artikel 3 i direktiv 77/504, er det bestemt, at en medlemsstat bl.a. ikke kan forbyde, begrænse eller hindre godkendelse til kunstig sædoverføring på sit område af racerene tyre eller anven-

delse af sæd fra disse, såfremt tyrene er godkendt til kunstig sædoverføring i en medlemsstat efter prøver, som er udført i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse 86/130/EØF af 11. marts 1986 om fastsættelse af metoder til individprøver og til vurdering af kvægets genetiske værdi (EFT L 101, s. 37).

16 I henhold til artikel 4 i direktiv 87/328 er medlemsstaterne forpligtede til at drage omsorg for, at sæd fra racerene tyre udtages, behandles og opbevares på en officielt godkendt tyrestation med henblik på samhandelen inden for Fællesskabet.

De præjudicielle spørgsmål

17 Da Tribunal de Grande Instance de Bergerac var af den opfattelse, at afgørelsen af straffesagen i hovedsagen afhang af fortolkningen af traktatens artikel 37, 52 og 59 samt af direktiv 77/504, 78/1026, 78/1027 og 87/328, besluttede retten at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er artikel 59 i EØF-traktaten og Rådets direktiv 78/1026/EØF og 78/1027/EØF af 18. december 1978, vedtaget til gennemførelse inden for området dyrlægevirksomhed, til hinder for en national lovgivning om insemination af hornkvæg, hvorefter udstedelse af inseminørautorisation til dyrlæger gøres betinget af fremlæggelse af en attest fra den autoriserede direktør for et insemineringscenter, hvori det bekræftes, at attestens indehaver ved foretagelse af insemineringer er undergivet hans myndighed, og hvorefter det således under strafansvar forbydes dyrlæger frit at levere tjenesteydelser, gennem et system, hvor personer, der har sluttet sig sammen i 'insemineringscentre', men som ikke nødvendigvis er uddannede dyrlæger, har monopol inden for et geografisk område på udøvelse af denne virksomhed, således at dyrlægers virksomhed væsentligt begrænses?

2) Er artikel 52 i EØF-traktaten og Rådets direktiv 78/1026/EØF og 78/1027/EØF af 18. december 1978, vedtaget til gennemførelse inden for området dyrlægevirksomhed, til hinder for en national lovgivning om inseminering af hornkvæg, hvorefter der under visse betingelser udstedes inseminørsautorisation til uddannede dyrlæger, men hvorefter det forbydes dem under strafansvar at udøve denne virksomhed — og deres etableringsret derved gøres indholdsløs — medmindre de etablerer sig under et såkaldt insemineringscenters myndighed, idet disse centre, der består af personer, der ikke nødvendigvis er uddannede dyrlæger, har monopol i et bestemt geografisk område på at udøve denne virksomhed, således at uddannede dyrlægers etableringsret inden for hele det franske territorium ikke fuldt ud kan udøves uden tilknytning til et center?

3) Skal Rådets direktiver af henholdsvis 25. juli 1977 (77/504/EØF) — om racerent avlskvæg — og af 18. juni 1987 (87/328/EØF) — om godkendelse af racerent avlskvæg til avlsbrug — der blev vedtaget af veterinærpolitimæssige hensyn, og som efter deres ordlyd har til formål at sikre fri samhandel inden for Fællesskabet, fortolkes således, at de tillader national lovgivning om udøvelse af inseminering at indføre et geografisk monopol af egentlig økonomisk art for 'centre', der består af personer, som ikke nødvendigvis er uddannede dyrlæger?

4) Er det foreneligt med de relevante bestemmelser i Rådets direktiv 77/504/EØF og 87/328/EØF, der ikke indeholder nogen begrænsninger i uddannede dyrlægers etableringsret og virksomhed, at det i en national ordning bestemmes, at der for at udøve virksomhed som inseminør kræves en autorisation til inseminering af hornkvæg, og at autorisationen gøres betinget af fremlæggelse af en attest fra den autoriserede direktør for et insemineringscenter, hvori det bekræftes, at attestens indehaver ved foretagelse af insemineringer er undergivet hans myndighed, og at det således forbydes uddannede dyrlæger at udøve denne virksomhed, eller at den begrænses med den begrundelse, at de skal være undergivet den autoriserede chef for et insemineringscenter, der således har et monopol på at foretage insemineringer inden for et bestemt geografisk område?

5) Er et tjenesteydelsesmonopol som det, der er etableret ved lov af 28. december 1966 om opdræt og dennes gennemførelsesbestemmelser, foreneligt med artikel 37 og 59 i EØF-traktaten, for så vidt det udelukker al inseminering foretaget af andre personer — selv om de er tilstrækkeligt uddannede og kompetente til at foretage indgrebet — end de ansatte ved insemineringscentrene, der har monopolet?«

Formaliteten

18 Kommissionen og den franske regering har indledningsvis anført, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den forelæggende ret blot har gentaget de spørgsmål, som de tiltaltes advokat har indgivet til retten, og dernæst fremsendt dem til Domstolen uden derved at oplyse om sagens faktiske og retlige omstændigheder.

19 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at de i forelæggelseskendelsen givne oplysninger ikke blot skal tjene til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter mulighed for at afgive indlæg (jf. bl.a. kendelse af 23.3.1995, sag C-458/93, Saddik, Sml. I, s. 511, præmis 13).

20 Det bemærkes, at det for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. senest kendelse af 7.4.1995, sag C-167/94, Grau Gomis m.fl., Sml. I, s. 1023, præmis 8).

21 I den foreliggende sag fremgår de nødvendige oplysninger imidlertid både af forelæggelseskendelsen, de sagsakter, som den nationale ret har fremsendt til Domstolen, og af de tiltaltes besvarelser af Domstolens spørgsmål vedrørende deres nationalitet, kvalifikationer og forretningssted.

22 Spørgsmålene skal derfor antages til realitetsbehandling.

Første og andet spørgsmål

23 Med det første og andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om dels traktatens artikel 52 og 59, dels direktiv 78/1026 og 78/1027 er til hinder for, at en medlemsstat undergiver tilladelse til at udøve virksomhed som inseminør sådanne betingelser som de i de franske bestemmelser indeholdte.

24 Ifølge fast retspraksis finder traktatens bestemmelser om den frie etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser ikke anvendelse på aktiviteter, hvis samtlige deres relevante elementer findes inden for en enkelt medlemsstat (jf. senest dom af 16.11.1995, sag C-152/94, Van Buynder, Sml. I, s. 3981, præmis 10).

25 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at straffesagen vedrører franske statsborgere, som har fået de eksamensbeviser og certifikater, som er nødvendige for at

arbejde som dyrlæge i Frankrig. Endelig har de tiltalte dyrlægepraksis i Frankrig, hvor de er medlemmer af den franske dyrlægeforening i overensstemmelse med de gældende regler derom, og udøver udelukkende deres erhvervsvirksomhed dér.

26 Deres situation har derfor intet til fælles med de situationer, som er omfattet af fællesskabsretten, hvorfor reglerne om etableringsfriheden og om den frie udveksling af tjenesteydelser ikke finder anvendelse.

27 For så vidt angår direktiv 78/1026 og 78/1027 vedrører disse uddannelse af dyrlæger og anerkendelse af eksamensbeviser. De finder derfor ikke anvendelse på en situation, hvor indehaveren af et eksamensbevis udstedt af den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, ønsker at bruge dette eksamensbevis til at drive virksomhed som dyrlæge i den samme medlemsstat.

28 Det første og andet spørgsmål skal derfor besvares med, at traktatens artikel 52 og 59 samt direktiv 78/1026 og 78/1027 ikke finder anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, som f.eks. forholdene for en medlemsstats statsborgere, der ønsker at drive virksomhed som inseminør på denne stats område uden tidligere i en anden medlemsstat at have uddannet sig dertil eller drevet sådan virksomhed.

Tredje og fjerde spørgsmål

29 Med det tredje og fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om direktiv 77/504 og 87/328 er til hinder for nationale bestemmelser, hvorved der tildeles insemineringscentre et geografisk monopol på at foretage insemineringer,

og hvori det bestemmes, at man for at arbejde som inseminør skal have en autorisation som insemineringscenterchef eller som inseminør, og at udstedelse af en sådan autorisation kræver fremlæggelse af en attest fra direktøren for et godkendt insemineringscenter.

30 De tiltalte har gjort gældende, at direktiv 77/504 og 87/328 er til hinder for de franske bestemmelser, som giver visse virksomheder eller personer eneret til at foretage insemineringer, og som begrænser retten til at udøve denne form for virksomhed ved at kræve forudgående autorisation.

31 Dette argument kan ikke tiltrædes.

32 Det fremgår både af indholdet og formålet med direktiv 77/504 og 87/328, at de vedrører harmonisering af betingelserne for godkendelse af racerent avlskvæg og deres sæd til avlsbrug med henblik på at fjerne avlstekniske hindringer for den frie bevægelighed af tyresæd. Disse direktiver regulerer imidlertid hverken vilkårene for selve insemineringen eller uddannelsen af inseminører, og heller ikke udstedelsen af certifikater eller autorisationer, der giver adgang til at udøve de nærmere bestemte funktioner som inseminør.

33 Det tredje og fjerde spørgsmål skal derfor besvares således, at direktiv 77/504 og 87/328 ikke er til hinder for nationale bestemmelser, hvorved der tildeles insemineringscentre et geografisk monopol på at foretage insemineringer, og hvori det bestemmes, at man for at arbejde som inseminør skal have en autorisation

som insemineringscenterchef eller som inseminør, og at udstedelse af en sådan autorisation kræver fremlæggelse af en attest fra direktøren for et godkendt insemineringscenter.

Femte spørgsmål

34 Med det femte spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om et tjenesteydelsesmonopol som det, der er indført ved de franske bestemmelser, er foreneligt med traktatens artikel 37 og 59, for så vidt som monopolet udelukker, at inseminering foretages af andre personer — selv om de er tilstrækkeligt uddannede og kompetente til at foretage indgrebet — end de ansatte ved insemineringscentrene, der har monopolet.

35 For så vidt angår traktatens artikel 37 har Domstolen i dom af 30. april 1974 (sag 155/73, Sacchi, Sml. s. 409) allerede fastslået, at bestemmelsen omhandler udveksling af varer og ikke kan vedrøre et tjenesteydelsesmonopol.

36 Det kan dog ikke udelukkes, at et tjenesteydelsesmonopol kan få en indirekte indflydelse på handelen med varer mellem medlemsstaterne. Domstolen har i dom af 28. juni 1983 (sag 271/81, Société coopérative d'amélioration de l'élevage et d'insémination artificielle de Béarn, Sml. s. 2057, »Mialocq-dommen«), hvori de i hovedsagen omhandlede bestemmelser allerede blev undersøgt, udtalt, at traktatens artikel 37 ikke omfatter et tjenesteydelsesmonopol, selv om et sådant monopol giver den pågældende medlemsstat mulighed for at varetage ledelsen af en

erhvervsgren inden for den nationale økonomi, medmindre monopolet tilsidesætter princippet om frie varebevægelser ved at diskriminere indførte varer til fordel for indenlandske varer.

37 Det bemærkes, at Domstolen i præmis 11 og 12 i Mialocq-dommen vedrørende de samme bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, fastslog, at de omstændigheder, der var omtalt i forelæggelsesdommen, og de, der var kommet frem under retsforhandlingerne ved Domstolen, ikke var tilstrækkelige til, at det kunne antages, at sådanne bestemmelser indirekte indførte et monopol, som hindrede de frie varebevægelser, idet den enkelte opdrætter frit kunne anmode det insemineringscenter, som han hørte under, om at skaffe sæd fra et produktionscenter efter hans eget valg, enten i Frankrig eller i udlandet.

38 Det bemærkes dog hertil, at spørgsmålet om, hvorvidt de godkendte centres virksomhed i praksis fører til en forskelsbehandling af importeret tyresæd, skal vurderes i forhold til EF-traktatens artikel 30. Det henhører under den forelæggende rets kompetence at bedømme de relevante faktiske omstændigheder (jf. dom af 5.10.1994, sag C-323/93, Centre d'insémination de la Crespelle, Sml. I, s. 5077, præmis 39).

39 For så vidt angår traktatens artikel 59 er det efter besvarelsen af det første spørgsmål ufornødent at besvare denne del af det femte spørgsmål.

40 Det femte spørgsmål skal derfor besvares således, at traktatens artikel 37 ikke vedrører et tjenesteydelsesmonopol, selv om dette monopol udelukker, at insemination foretages af andre personer — selv om de er tilstrækkeligt uddannede og kompetente til at foretage indgrebet — end de ansatte ved insemineringscentrene, der har monopolet, medmindre monopolet tilsidesætter princippet om frie varebevægelser ved at diskriminere indførte varer til fordel for indenlandske varer.

Sagens omkostninger

41 De udgifter, der er afholdt af den franske regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunal de grande instance de Bergerac ved kendelse af 14. januar 1994, for ret:

1) EF-traktatens artikel 52 og 59, Rådets direktiv 78/1026/EØF af 18. december 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser og Rådets direktiv 78/1027/EØF af 18. december 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæge finder ikke anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, som f.eks. forholdene for en medlemsstats statsborgere, der ønsker at drive virksomhed som inseminør på denne stats område uden tidligere i en anden medlemsstat at have uddannet sig dertil eller drevet sådan virksomhed.

2) Rådets direktiv 77/504/EØF af 25. juli 1977 om racerent avlskvæg og Rådets direktiv 87/328/EØF af 18. juni 1987 om godkendelse af racerent avlskvæg til

avlsbrug er ikke til hinder for nationale bestemmelser, hvorved der tildeles insemineringscentre et geografisk monopol på at foretage insemineringer, og hvori det bestemmes, at man for at arbejde som inseminør skal have autorisation som insemineringscenterchef eller som inseminør, og at udstedelse af en sådan autorisation kræver fremlæggelse af en attest fra direktøren for et godkendt insemineringscenter.

3) EF-traktatens artikel 37 vedrører ikke et tjenesteydelsesmonopol, selv om dette monopol udelukker, at inseminering foretages af andre personer — selv om de er tilstrækkeligt uddannede og kompetente til at foretage indgrebet — end de ansatte ved insemineringscentrene, der har monopolet, medmindre monopolet tilsidesætter princippet om frie varebevægelser ved at diskriminere indførte varer til fordel for indenlandske varer.

Edward Moitinho de Almeida Gulmann

Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 1995.

R. Grass
Justitssekretær

D.A.O. Edward
Formand for Femte Afdeling